

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 19

“เพื่อนชลกลับกรุงเทพกันไปหมดแล้วหรือ”

เชษฐภักดิ์ขึ้นในโต๊ะอาหารซึ่งทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า สายชลตอบว่า

“คะ แต่คุณ ممنบอกว่า จะกลับมาวันเสาร์หน้า”

เขาขมวดคิ้ว “จะทำไม”

“ไม่รู้ซีคะ”

ตาหันไปยิ้มกับชไมพร แต่น้องสาวกลับไม่มีทำที่ยินดียินร้าย ทั้งไม่ปรากฏร่องรอยกระดากเขินอายแต่อย่างใด เธอทานอาหารช้าๆ ทำทางค่อนข้างจะเงิบขริม

“จะมาดูที่รี บอกเขาไปเถอะว่าเราไม่ขาย”

เธอมองพี่ชาย ทำทางของเขาดูเป็นปกติ กร้าวกระด้าง ดุดัน เข้มงวด ไม่เห็นมีอะไรน่าสงสัย คนอื่นๆ พุดกันไปได้ นำโมโหหนัก

“ที่ตรงนั้น... พี่เชษฐไม่ได้ใช้ทำอะไรไม่ใช่หรือคะ ขอหนูได้ไหม”

เชษฐหันหัวคิ้วหันมามอง ตาถามว่า

“แกจะเอาไปทำอะไร”

“หนูอยากจะได้ไว้” เธอตอบอ่อย ๆ

ตาดักคอว่า “แกอยากจะทำอะไร”

“แต่พี่ว่าไม่น่าขายหรอกนะ เขาเสนอจะให้ไร่ละสี่หมื่น ทั้งหมดประมาณร้อยกว่าไร่ ก็แค่สี่ห้าล้านเท่านั้น”

“ห้าล้าน” อัญชลีอุทาน “แล้วทำไมจะไม่ขายล่ะ”

เขามองภริยาอย่างเหนียวหนาย

“เขาไม่ได้ให้เงินเราเฉยๆ นะ แต่ว่าเราจะต้องเสียที่ไปถึงร้อยกว่าไร่”

“ที่ร้อยกว่าไร่นั้น คุณจะต้องปลูกผักปลูกหญ้าอีกเท่าไร่ถึงจะได้เงินห้าล้าน” อัญชลีตัดเสียง “ตอนนี้รักเป็นป่า แทรกเตอร์ก็ขึ้นไม่ได้ ไม่ขายก็ทิ้งไว้ยุ่นั่นเอง มีที่หลายพันไร่ ร้อยกว่าไร่แค่นี้มีความหมายอะไรนักเชียว”

เขานิ่ง

“ได้เงินล้านมา ถึงไม่ทำอะไร เก็บใส่ธนาคารไว้ก็ยังมีดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นทุกปี อย่างน้อยๆ ก็ปีละหลายแสนบาท”

เขานิ่งคิดก่อนจะถามชไมพร “ไม่คิดว่าจะยังงั้น”

“ไม่ไม่คิดละคะ ถ้ามชลดูเถอะ”

เชษฐหันมา สายชลจึงพูดว่า

“หนูอยากได้ที่ตรงนั้นคะ คุณ ممنชวนให้ทำที่พัคผ่อนตากอากาศทำกันเองไม่ใช่ขายให้คุณวิบูลย์”

ตามองยิ้มๆ “แล้วแกอยากจะทำไหมล่ะ”

“หนูคิดว่าน่าสนใจนะคะ ถ้าหนูได้ทำงานนี้หนูก็จะไม่ต้องกลับไปทำงานทำที่กรุงเทพ แต่ว่าจะทำได้หรือเปล่ายังตอบไม่ได้ คุณ ممنขอเวลาทำวิเคราะห์ตัวเลขดูรายรับรายจ่ายก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ”

“แปลว่าจะทิ้งงานไร่ไปทำทางด้านนั้น” เชษฐถามอย่างขุ่นข้อง สายชลแย้งว่า

“หนูไม่เคยจับงานไร่เลยนะคะ เคยแต่ช่วยนั่นช่วยนี่เล็กๆ น้อยๆ แต่ไม่เคยลงมือทำอะไรจริงจัง หนูบอกแล้วว่าหนูทำไม่ได้ มันเป็นงานหนักและยุ่งยาก บางครั้งก็ให้ผลที่น่าขมขื่นเกินไป”

“ก็พี่สัญญาว่าจะช่วยชลยังไงเล่า” เชษฐพูดอย่างอดทน “งานไหนที่หนักหนาทำไม่ได้ก็ปล่อยไว้ให้พี่ ชลทำเท่าที่อยากจะทำ”

“พีเชษฐ์คะ” เธอพูดเสียงอ่อน “หนูอยากจะเป็นตัวของตัวเอง ไม่ใช่เป็นแต่น้องเล็ก ๆ ที่เกาะติดอยู่กับพีเชษฐ์ ต่อไปเราต่างก็จะมีครอบครัวของเราและอยู่อย่างเป็นเอกเทศ ไม่ใช่เกาะติดอยู่ด้วยกันอย่างไม่รู้จักโตสักที”

ตาหัวเราะเบา ๆ เชษฐ์ถามว่า

“เออละ แล้วคิดหรือเปล่าว่าถ้าจะทำสถานตากอากาศอย่างที่ว่า เธอจะต้องใช้เงินทองสักเท่าไร? มันจะต้องเป็นจำนวนมหาศาลทีเดียวนะ ไหนจะต้องทำถนน ทางป่า ปรับพื้นที่ แล้วยังค่าก่อสร้างต่างๆ อีก เธอจะเอาเงินมากอย่างนั้นมาจากที่ไหน”

“ไม่ใช่กลายเป็นว่าจะต้องหันมาขายทางนี้ เอาเงินไปลงทุนโน้น นะคะน้องชล” อัญชลิตักไว้

สายชลพูดเรียบ ๆ “หนูไม่เคยคิดอย่างนั้น เรื่องเงินลงทุน คุณหมอบอกว่าจะจัดการเอง”

เชษฐ์ถึงกับอึ้งไป

“เธอคิดจะกลับไปคืนดีกับนายมนตรีจริงๆ ละซี” เขาพยายาม ช้อนความขุ่นเคืองริษยาหึ่งหวงที่คุกรุ่นไว้ภายใต้ท่าที่เครียดขริม

“แน่ใจว่าตัดสินใจดีแล้วหรือ”

ตามองสายชล อย่างเอาใจช่วย ไม่รังเกียจเลย ไม่ว่าหลานสาว จะเลือกใคร ขอให้เธอมีความสุขก็พอ

สายชลได้แต่ส่ายหน้าเจื่อนอย่างไม่สบายใจ ตาจึงตัดสินใจให้

“ถ้าชลมันอยากจะได้ก็ให้มันไปเถอะ ที่แคร์น้อยกว่าไร แล้วก็ไม่ได้ใช้ทำอะไร ให้มันพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้ใหญ่ ทำงานใหญ่ได้ก็แล้วกัน”

สองสามีภรรยาหนึ่งอึ้ง แต่ว่าด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกัน

“ที่ดินนั้นกินบริเวณไปถึงไหน ว่างๆ ก็ปักหลักทำเขตไว้ แล้วก็ให้เจ้าหน้าที่เขามาจัดการแบ่งแยกเสีย ตาแก่แล้วไม่รู้อะไรจะตาย เมื่อไหร่ เห็นชลมันเป็นหลักเป็นฐานไม่ต้องรอนเร่ไปรอนเร่มาอย่างแต่ก่อนก็พอใจแล้ว”

ชายชราพูด และนั่นถือเป็นข้อยุติ

“ชลจะลงเอยกับมนตรีจริงๆ หรือจ๊ะ”

ชไมพรถามสายชลเมื่ออยู่ด้วยกัน สายชลเดินเล่นอยู่หน้าบ้าน ส่วนพี่สาวเพิ่งจะละมาจากยอด เขายังทำงานอยู่ บางครั้งก็เดินผ่านเข้ามาในสายตา

“ชลก็ยังไม่รู้คะ” เธอให้คำตอบไม่ได้

“อ้าว...” ชไมพรแปลกใจ “พีคิดว่าทำความเข้าใจกันแล้ว”

“ก็...คะ” เธอพูดไม่เต็มเสียง “เขามาขอคืนดีด้วย แต่ว่า... ชลไม่ได้รู้สึกเหมือนเมื่อก่อนแล้ว....”

“หรือจ๊ะ” ชไมพรมองเธออย่างอ่อนโยน “ไม่รักเขาแล้วหรือ ไหนที่แรกเสียอกเสียใจยกใหญ่ พีคิดว่าชลรักเขามาก”

“แต่ก่อนอาจจะใช่คะ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยแน่ใจ”

“เพราะเขาเคยทำให้ชลเสียใจ แล้วยังเลยฝังใจใช่ไหมจ๊ะ”

“คงจะอย่างนั้นกระมังคะ” เธอพูดอ่อยๆ พยายามที่จะไม่มองเข้าไปที่ร่างสูงที่เฉื่อยเดินผ่านเข้ามา ไหล่กว้างหลังตรง ท่าทางองอาจ ผึ่งผายแบบนี้ เธอไม่เคยได้เห็นจากมนตรีเลย

“แต่ชลก็คิดจะทำงานกับเขา งานใหญ่เสียด้วย งานจะผูกพัน คนไว้จนแยกกันไม่ได้นะ”

เธอนิ่ง

“แต่ว่ามนตรีก็น่ารักดีนี่นา รูปร่างหน้าตาดี ความรู้สูง เป็นผู้ดี ซ้ำยังร่ารวย”

“เพราะเขารวยจึงอยากจะได้คนรวยนะซิคะ ถ้าซลมีแต่ตัวจริงๆ ซลยังสงสัยอยู่ว่าเขาจะขายตามองหรือเปล่า”

“คิดมากไปหรือเปล่า” พี่สาวปลอบ “นอกจากมนตรี พี่ยังไม่เห็นว่าใครจะเหมาะกับซลเลยสักคนเดียว”

สายซลนั่ง ซ้ำเล็งมองร่างสูงหนาที่เดินผ่านมาอีกครั้ง ผิวเขาคัลลิ่งเพราะแดดลม สวมเสื้อผ้าเก่าที่มีรอยขาดเปื่อยอยู่บางแห่ง แนนอนเขาไม่ใช่คนที่จะถูกนำขึ้นมาเทียบว่าเหมาะหรือไม่เหมาะกับเธอ แม้แต่น้อย...

แต่ว่าเธอก็นึกถึงไอกอดอบอุ่นอย่างอาลัยไม่คลาย...

สายซลตื่นขึ้นในยามดึกด้วยความรู้สึกคล้ายกับได้สูญเสียอะไรไปบางอย่าง เธอเพิ่งจะตื่นจากฝัน ที่อ่อนหวานและแสนสุข ในความฝันนั้นมีเธอและผู้ชายที่มีร่างสูงผึ่งผายในเครื่องแบบนายทหารผู้กล้า ไบหน้าคมเข้มเคร่งขรึม แต่ว่าดวงตากลับอ่อนโยน

ในความฝันนั้นไม่มีสิ่งอื่นใดในระหว่างเขาและเธอ นอกจากความรู้สึกลึกลับที่เรียกว่าความรักเท่านั้น ไม่มีชไมพร เชษฐ และบ้านไร่ ไม่มีมนตรีกับฐานันดรที่จะขีดคั่นแบ่งแยกเธอออกจากชายหนุ่มผู้ตกยาก

แต่ว่าความฝันไม่ใช่ความจริง ในโลกที่แท้จริง เธอกับยอดไม่อาจจะมาเดินคู่กันได้ เธอเคยฝันคล้ายครั้งนี้มาก่อนแล้ว ในครั้งนั้นเธอสับสนจนปลืงหนีจากยอด แต่ในครั้งนี่เธอรู้สึกอ้างว้างสูญเสีย

เธอลุกไปยืนชิมอยู่ที่หน้าต่าง มองเหม่อลงไปที่เบื้องล่าง ทิวบริเวณถูกปกคลุมอยู่ด้วยความมืดมีแสงไฟสลัวอยู่บ้างในบางที่ เช่นที่คอกสัตว์ เสาไฟที่หน้าบ้านและที่บันไดลงชั้นล่าง เป็นไฟที่เกิดจากแบตเตอรี่

สายซลรู้สึกหิวน้ำจึงเดินลงมาที่ชั้นล่าง เข้าครัวรินน้ำดื่มหมดแก้ว แล้วก็กลับออกมา เธอแปลกใจเมื่อเห็นเงาร่างขยับเคลื่อนไหวอยู่ในห้องข้างนอก เขานั่งอยู่ที่เก้าอี้

“นั่นพี่เชษฐหรือคะ”

“พี่เอง”

เสียงรับอ่อนขรึม สายซลเดินเข้าไปหา

“ยังไม่นอนอีกหรือคะ นั่งทำอะไรอยู่คนเดียวมืดๆ”

ไม่มีคำตอบ สายซลรู้ได้จากกลิ่นไอที่โชยมากระทบจมูกว่าเขากำลังดื่มเหล้า

เขาเคยดื่มเหล้าให้เธอเห็นเป็นบางครั้งบางคราว แล้วก็หลายครั้งในความมืด ไฟฟ้าจะถูกปิดตามเวลา ทุกคนที่นี้เคยชินกับการอยู่ในความมืด ไม่ก็จะมีตะเกียงเล็กๆ จุดทิ้งไว้สองสามดวงสำหรับส่องนำทาง

“ทำไมยังไม่นอน”

“หนูตื่นลงมากินน้ำ แล้วพี่เชษฐทำไมยังไม่นอนคะ”

“ก็นั่งกินน้ำอยู่นี่ไง”

เธอถอนใจ “กินเหล้านี่ดียังไงกันคะ หนูแปลกใจจริงๆ ว่าทำไมพวกผู้ชายจึงได้ชอบกินเหล้า”

“ถ้าไม่ดี คนจะติดรี”

เธอคร้านจะเถียง ถึงอย่างไรรู้สึกเห็นใจที่เขามีภรรยาแต่ไม่เคยมีความสุข เขาเคร่งเครียด หากไม่เอ็ดตะโรโมโหร้ายก็เงิบเหงาอยู่คนเดียว

“คนมักไม่ติดของดี”

“ถึงอย่างไรมันก็ช่วยให้ลืมอะไรๆ ได้บ้าง”

“ลืมได้ตลอดไปหรือเปล่าคะ ถ้าอย่างนั้นหนูจะได้ขอกินบ้าง”

“ซลอยากจะลืมอะไร”

“หลายอย่าง” เธอตอบ ก่อนจะยกไหล่ “ช่างเถอะคะ”

“ยอดไซ้ใหม่” เสียงถามต่ำขรึมทำให้สายชลชะงัก “เพราะเธอกำลังตั้งใจจะเลือกมนตรี”

สายชลถอนใจ “อย่าเอายอดเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตหนูได้ไหม เขาเป็นคนของพี่ไม”

“พี่ชาย” ทำเสียงคล้ายหัวเราะอยู่ในลำคอ กังวานขมขื่นลึกๆ

“ได้สิ พุดถึงได้แต่มนตรีไซ้ใหม่ เธอตกลงใจแล้วนี่”

“หนูยังไม่ได้ตกลงใจ พี่เชษฐเข้าใจเสียใหม่หะคะ” เสียงตอบเหนื่อยหน่าย เธอทอดถอนใจก่อนจะลุกขึ้น “หนูจะไปนอนละ”

เธอขยับจะเดินแต่มือที่แข็งแรงกลับยึดข้อมือไว้

“สายชล”

เธอมองอย่างแปลกใจ “อะไรหรือคะ”

มือนั้นกลับจับนิ่งไม่ยอมปล่อย เธอเห็นเชษฐหลับตานิ่งราวกับกำลังพยายามระงับใจ มันสัมผัสผืนน่านที่สายชลรู้สึกว่ามีผิดปรกติ เธอขยับจะดึงข้อมือออก แต่ว่ามันกลับถูกยึดไว้เหนียวแน่น

“พี่เชษฐคะ...”

“พี่อยากจะทำอะไรเธอบางอย่าง” เสียงเขาแตกพร่า

เธอถอยออกห่าง ร่างสูงกลับลุกขึ้นยืนประจันหน้ามองเธอหนึ่งสีหน้าอ่อนขรึม ดวงตาสะท้อนความเจ็บช้ำ

“พี่รู้ว่าเธอไม่อยากอยู่ที่นี้ เธออยากไปอยู่กรุงเทพฯกับนายมนตรี แต่ว่า... พี่ทนเสียเธอไปไม่ได้”

สายชลทั้งแปลกใจและตกใจ เธอเกร็งแขนไว้ แต่ว่าพอถูกดึงครั้งเดียวร่างเล็กก็เซถลาเข้าไปอยู่ในวงล้อมของแขนใหญ่และทรวงอกหนาแน่นของอีกฝ่าย ในความตระหนกตกใจ สายชลทำอะไรไม่ถูก

“พี่เชษฐ...” เธอออกอุทาน “ปล่อยชลนะ”

“พี่รักเธอ สายชล...”

“พี่เชษฐ นี่ชลนะ พี่เชษฐกำลังเมาหัวหรือเปล่า” เธอส่งเสียงเตือนพลางผลักใส่ แขนแข็งแรงรัดแน่นเข้าพร้อมกับที่ใบหน้าร้านคร้ามก้มต่ำลงมา

“พี่รักชล พี่ทนเสียเธอไปไม่ได้”

“ปล่อย...”

อีกฝ่ายคล้ายไม่ได้ยิน ยิ่งเธอดิ้นรน มือที่แข็งแรงกลับยิ่งยึดแน่นเข้า โอบรัดร่างเล็กๆ ไว้

“ปล่อยนะ... ไม่งั้นชลจะร้องนะ พี่เชษฐ”

จมูกและปากที่กรุ่นกลิ่นเหล้ากลับซุกลงมาที่แก้ม สายชลสะบัดหนี ดิ้นรนด้วยความตระหนก

“พี่เชษฐ ปล่อย! ตา...” เธอส่งเสียง “ตาขา...”

เชษฐชะงักทันที แม้อย่างมีเมตตาด้วยฤทธิ์เหล้า หากสัมผัสัญญะส่วนหนึ่งถูกเรียกกลับคืนมา

ร่างสูงใหญ่หยุดยืนหนึ่งอยู่กับที่

สายชลหยุดร้อง เขาคลายวงแขนออกและเธอก็ถอยหนีออกไปในทันที ดวงตาที่จ้องมอง “พี่ชาย” บอกความตกใจและเสียใจยิ่งยวด มันกรีดลึกลงในความรู้สึกหนุ่มใหญ่ ก่อนที่เขาจะทันพูดอะไร เธอก็วิ่งกลับขึ้นไปห้อง

เชษฐ แขนตกคอดกอย่างรู้สึกเสียใจ อีกครู่หนึ่งก็ทรุดตัวลงนั่งชบหน้าลงกับฝ่ามือ

ไม่มีใครสังเกตเห็นชายชราที่ก้าวช้าๆ ออกมาจากห้อง ใบน้หน้าที่ยับย่นด้วยวัยต้นตระหนก แล้วก็เปลี่ยนเป็นสลดเสียใจอย่างยิ่ง...